

ческото въздържаніе укоряваше му слуха като гласъ отъ съвѣстьта. «Светата слѣдователно жажда на душата ми са погаси въ единъ источникъ толкось светотатственень!» Но Арбакъ, способенъ за да си оздравява побѣдата заведе младия свещеникъ отъ прелеститѣ на наслажденіето къмъ дълбочинитѣ на тайнствената си мъдрость. Той раскры предъ восторженитѣ му очи тайнственото покрывало на философіята на Нилъ. откри му тайнитѣ на звѣздытъ и на гностическата наука, която, во времената когато разсѣждкътъ бѣше робъ на фантазіята, са счтахъ като свърхъчеловѣчески догмы. Туй Арбакъ са показа на ученика си като същество преестественно дарено съ высшы силы. Распалень отъ топло желаніе къмъ наука, съвсѣмъ неприналежаща на земята, желаніе което отъ младны распалаше гърдытъ му, той са облада отъ надѣждата на осществяваннето и омаиень най подиръ видѣ разсѣдка си толкось смутень, щото не можеше вече да го управа. Той са предаде цѣль на мѣдроваиѣ и занятіѣ които усладяхъ двѣтъ яай силы страсти на челоуѣка, сладострастіето и желаніето къмъ науката. Никого не му мнуваше презъ умъ че челоуѣкъ мѣдръ като Арбака можеше да са заблуди и че челоуѣкъ толкось гордъ бы въсприель за да лѣже. Оплетенъ въ лабиринта на метафизическытъ догмы той прие за добро оправданіето на египтянина, което даде на порока видѣ на добродѣтель. Освѣтъ туй самолюбіето му са ласкаеше постепенно, като гледаше че Арбакъ въсприемаше да стѣпи въ непосредственно сношеніе съ него, че законътъ, който бѣше задлѣжителень за простытъ хора, за него правяше исклученіе, и че египтянинатъ го правяше участникъ на тайнытъ ученія и на употелнытъ наслажденія на удлиненіето си. Разбудинитѣ преди малко въ сърцето му страсти уничтожихъ строгытъ но светы догмы на вѣрата Олида, който предприе да го огласи. А египтянинитѣ като познаваше основытъ на истинната вѣра и убѣденъ отъ опытъ, че тѣхнытъ слѣдствія сж непоборимы и сильны врѣху душытъ на вѣрующытъ, прибѣгнъ на средства способны за да ги уничтожатъ чрезъ особы едны аргументы, които ако и несъгласни съ здравы умъ, но употребихъ са и подиръ Арбака отъ противницытъ на христіанството, и сполучи цѣльта си.

Апикидъ, какъто и сѣкій другій, имаше нужда да вѣрва въ нѣщо заради туй повѣрва съвършено и почти ненасилно вѣруваніето, на което го научи Арбакъ, принуди са да вѣрва и да исповѣда сичко каквото челоуѣческо има въ страститѣ, сичко каквото суетността представя прелестно, сичкото очарованіе което принасятъ наслажденіята.